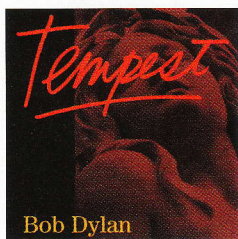

BOB DYLAN

Tempest

SONY MUSIC 64:54

FOLK SONG

Bob Dylan

Třetí tisíciletí zastihlo Boba Dylana v dobrém rozpoložení. Vedle vynikajících alb *Modern Times* a *Together Through Life* zvládl na *Christmas In The Heart* i nástrahy vánoční desky. Parádní formu zachoval i pro desku vydanou v roce 50. výročí zahájení své nahrávací kariéry. Dylan na ní má sice vizáž falešného hráče, ale muzika míchající country s rockem a v úvodní *Duquesne Whistle* i s jazzem je sakra poctivá. Natočil album, které možná někomu trochu připomene jeho nahrávky z konce 70. let *Desire* nebo *Slow Train Coming*. *Tempest* nabízí syrový zvuk s ukázkami, jak vypadá snesitelná melancholie (*Long And Wasted Years*), rockový riff (*Narrow Way*), klasické blues s Dylanovým (ne)zpěvem (*Early Roman Kings*), kovbojské housle (*Tempest*) i připomínku, že Dylan si zaslouží pozornost jako textař i jako muzikant (*Pay In Blood*). Vše podtrhuje závěrečná pocta Johnu Lennonovi (*Roll On John*) dokazující, že pro Dylana znamenal víc než jen někoho, koho naučil kouřit marihuanu. Dylan už nikdy nebude předmětem vášnivých diskuzí na univerzitách, ale to bych mu nevyčítal. Vždyť se tolik nezměnil on, jako spíše doba kolem něj. A on se nepřizpůsobuje trendům.

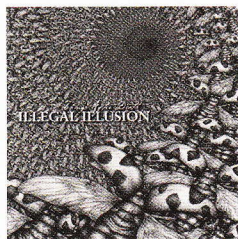
★★★★☆ ROMAN JIREŠ (ČTK)

ILLEGAL ILLUSION

Things After Death

VENUS FLAG 36:20

ALTERNATIVE EMO ROCK/HARDCORE

Podivuhodná úderka ze severomoravského Bílovce zní na svém novém albu daleko ostřeji a agresivněji než na několika minulých počinech. Skoro bych si troufal tvrdit, že podobně jako ve svých úplných počátcích, ale zároveň zase úplně jinak. Jako kdyby se Illegal Illusion vraceli po spirále zpět k větší tvrdosti, ovšem jaksi poučeně, aby si zachovali vlastní poznávací atributy, které je dělají přinejmenším v rámci zdejší scény jedinečnými. Což jsou zcela specifický, nikomu konkrétnímu nepodobný hudební – a vlastně i textový – koncept, zvuková a aranžerská vynalézavost (viz třeba rafinované hrátky ve skladbách *In A Paper Cab* a *Superjumbo*), až bolestná naléhavost a ohromná emocionalita. Ano, tomuhle uměleckému počínání lze totiž bez hnutí brvou říkat EMO, aniž by vám při tom koutky úst škubaly (ne)chápavým úsměvem, jako při spojení této trojice písmen s tvorbou leckterých mladých poppunkových a podobných spolků...

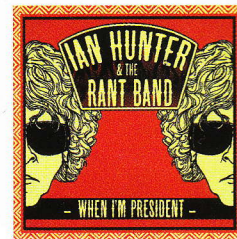
★★★★☆ PETR KORÁL

IAN HUNTER & THE RANT BAND

When I'm President

PROPER RECORDS 46:00

ROCK

Neuvěřitelné, jakou má ten chlapík pořád páru. Bývalý zpěvák Mott The Hoople napsal a natočil ve svých sedmáti letech další hutnou, svižnou a ironickou desku, jako by byl pořád onen rozněvaný „young dude“ ze začátku 70. let glam rocku. Přitom zní nadčasově a nemužně přetvářovat naháněním módních trendů. To spíš „jakyž tak retro trendy“ dohnaly jeho poctivý písničkářský nápad se třemi akordy a pravdou v rukávu. Co ho inspirovalo k takhle silné kolekci s několika podařenými politickými špilci? „Hodně jsem si četl o americké historii,“ utrošil anglický pozorovatel jedovatě v rozhovoru pro časopis American Songwriter. A kdo tvoří současný Rant Band? Slušná muzikantská sebranka se zkušenostmi od Pat Methenyho po The Roots. A kdo je Ian Hunter? Hm, tohle mistr se svojí suitou by k nám měl dorazit na koncert místo všelikých pamětnických spolků, co vydali poslední desku s kvalitním novým repertoárem naposledy před čtvrt stoletím a ve kterých zbyl z původní sestavy jen doprovodný kytarista. Sakra, pozvěte ho rychle někde.

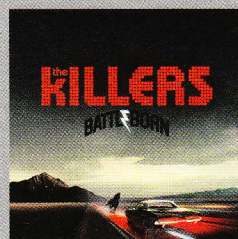
★★★★☆ TOMÁŠ S. POLÍVKA

THE KILLERS

Battle Born

VERTIGO/UNIVERSAL MUSIC 51:16

ROCK/POP

Bývala to jedna ze stěžejních kapel indierockové vlny, ale dneska byste v nich objevili spíš chlápky tvořící prvoplánový pop vhodný tak k flaše chlastu během deprese. The Killers urazili během posledních let dlouhou cestu, ovšem místo do siné slávy směřují k zatracení a už se od nich odvracejí i skalní fandové. Tam, kde byli dříve nepřekonatelní a jedineční, jsou teď tuctoví až hanba. Kdysi bývali vzorem, teď na ně nikdo skoro ani neplivne. Když jsem hanil Flowersovu sólovku, doufal jsem ve velký návrat domovské kapely. Netušil bych, že to řeknu, ale Flowersova sólovka byla oproti nové desce Killers poklad. Poslech *Battle Born* je nudou ubíjející zážitek a vytrvat s deskou na jeden záťah vyžaduje silné sebezapření. Dojem nezachráně ani plejáda hvězdných producentů, kteří se na desce podíleli. Někdy je málo očividné víc a Killers s *Battle Born* narazili. Obávám se, že ti, kdo je neopustili po *Days & Age*, jim zdrhnou teď. A ti co zůstanou, marně doufají ve změnu a návrat ke kořenům, který The Killers několikrát slibovali. Velkohubých prohlášení měl ostatně Brandon Flowers vždy dostatek.

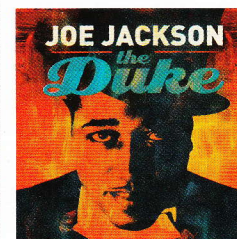
★★★☆☆ MILAN RISKÝ

JOE JACKSON

The Duke

EAR/EDEL/MYSTIC 47:45

JAZZ/WORLD MUSIC

Joe Jackson se již od svého debutu v roce 1979 vždy vymykal. Nešlo ho zařadit ani do nové vlny, z níž vycházel natož do rockového mainstreamu. Byl a nadále zůstal autorem s osobitým rukopisem a jednou nohou v oblasti jazzu. Proto se jeho tribute album velkému jazzovému pianistovi, aranžérovi a dirigentovi Duke Ellingtonovi, kterého obdivoval od svého dětství, jeví jako zcela logický krok. Na druhé straně je obsah desky přesto velkým překvapením – samozřejmě milým. Ponechme stranou příspěvky muzikantů jako Steve Vai, Iggy Pop (ten napsal pouze několik štěků) a Ahmir „Questlove“ Thompson z The Roots. Jackson si pohrál s aranžmá tak, aby vytvořil podstatu krásy původní hudby a neřešil, zda se příliš vzdaluje předloze. U klasik jako *Caravan* či *Mood Indigo* je na hony vzdálen od struktury a originálního zvuku kompozic, přesto je výsledek úchvatný. Jackson Ellingtonovu hudbu přetavil do vlastní podoby a učinil tak nejen lepší, co mohl. Výsledkem je svěží, eklektické album nejen pro fajnšmekry.

★★★★☆ IVAN IVANOV

